

Τό κοινοτικό δίκαιο, στο παρόν στάδιο εξελιξεώς του, δέν έμποδίζει τήν θέσπιση έθνικων διατάξεων πού προβλέπουν ότι τό αποκλειστικό δικαίωμα επί σχεδίου ή προτύπου αποκτάται μέ τήν πρώτη κατάθεση, χωρίς νά διερευνάται αν ό καταθέτης είναι καί ό δημιουργός του προτύπου ή έλκων δικαίωμα από τόν δημιουργό καί χωρίς τά ένδιαφερόμενα πρόσωπα νά έχουν τήν δυνατότητα νά προβάλλουν ότι ό καταθέτης δέν είναι ό δημιουργός του προτύπου, ό έντολεύς του ή ό έργοδότης του.

3. "Αν καί τό δικαίωμα επί του προτύπου, ως δικαίωμα έκ του νόμου, έκφεύγει καθ' έαυτό από τά συμβατικά ή τά στοιχεία έναρμονισμένης πρακτικής πού προβλέπονται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, ή άσκηση του έν λόγω δικαιώματος δύνάται νά έμπίπτει στίς άπαγορεύσεις τής συνθήκης όταν είναι τό αντίκειμενο, τό μέσο ή ή συνέπεια μιάς συμφωνίας.

4. Ό κάτοχος δικαιώματος επί προτύπου, πού άπεκτήθη δυνάμει τής νομοθεσίας κράτους μέλους, δύναται νά άντιταχθεί στην είσαγωγή προϊόντων, προελεύσεως άλλου κράτους μέλους, πού έχουν πανομοιότυπη εμφάνιση μέ τό κατατεθέν πρότυπο, υπό τόν όρο τά έπίδικα προϊόντα νά έχουν τεθεί σε κυκλοφορία έντός του άλλου κράτους μέλους χωρίς τήν παρέμβαση ή τήν συναίνεση του κατόχου του δικαιώματος, ή προσώπου πού εξαρτάται από τόν δικαιούχο νομικώς ή οικονομικώς, νά μή ύφίσταται μεταξύ των οικείων φυσικών ή νομικών προσώπων καμία συμφωνία περιοριστική του άνταγωνισμού καί, τέλος, τά αντίστοιχα δικαιώματα των κατόχων του δικαιώματος επί του προτύπου έντός των διαφόρων κρατών μελών νά έχουν δημιουργηθεί χωρίς καμία μεταξύ τους έξάρτηση.

Στήν υπόθεση 144/81,

πού έχει ως άντικείμενο αίτηση του *Gerechthshof* τής Χάγης πρós τό Δικαστήριο, κατ' έφαρμογή του άρθρου 177 τής συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν όποία ζητείται, στο πλαίσιο τής διαφοράς πού έκκρεμεί ένώπιον του αίτούντος δικαστηρίου μεταξύ

KEURKOOP BV, μέ έδρα τό Ρότερνταμ,

έφεσειούσης,

καί

NANCY KEAN GIFTS BV, μέ έδρα τήν Χάγη,

έφεσιδλήτου,

ή έκδοση προδικαστικής άποφάσεως ως πρós τήν έρμηνεία του άρθρου 36 τής συνθήκης, προκειμένου νά εκτιμηθεί αν ό ένιαίος νόμος τής Μπενελούξ περί βιομηχανικών σχεδίων ή προτύπων, του όποιου οι όροι έθεςπίσθησαν μέ τήν σύμβαση τής 25ης Οκτωβρίου 1966 (*Tractatenblad* 1966, άριθ. 292, σ. 3), είναι σύμφωνος πρós τό κοινοτικό δίκαιο,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, G. Bosco, A. Touffait και O. Due, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koormans, U. Everling, A. Χλωρό και F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εισαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, ή εξέλιξη της διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που κατετέθησαν, δυνάμει του άρθρου 20 του Όργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, έχουν συνοπτικώς ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Η υπόθεση αυτή αφορά τό σχέδιο μιας γυναικείας τσάντας.

Τό σχέδιο της τσάντας αυτής, που επενοήθη στις Ήνωμένες Πολιτείες, κατετέθη στις 2 Ιανουαρίου 1979, τό δέ πιστοποιητικό καταχώρισεως «US Patent Design 250.734», αναφέρει ως «Inventor» (εφευρέτη) κάποιον ονόματι Siegel και ως εκδοχέα τήν εταιρία Amba Marketing Systems Inc. Τό προϊόν διετέθη στό εμπόριο στις Ήνωμένες Πολιτείες από τήν επι-

χείρηση πωλήσεων μέ άλληλογραφία Ambassador. Ήπειδή δέν θεωρείται πλέον της μόδας στίς Ήνωμένες Πολιτείες, ή τσάντα έχει αφαιρεθεί από τόν κατάλογο της Ambassador.

Ή εταιρία περιορισμένης εϋθύνης Nancy Kean Gifts BV (NKG), της οποίας ή έδρα είναι στην Χάγη, είναι επιχείρηση αποκλειστικώς έμπορική. Προκειμένου νά τήν διαθέτει στίς Κάτω Χώρες, ή NKG, ή όποια αγόρασε τήν εν λόγω τσάντα στό Zug, Έλβετία, κατέθεσε τό σχέδιο στό γραφείο διομηχανικών σχεδίων και προτύπων της Μπενελούξ τήν 23η Απριλίου 1979. Ή εταιρία NKG αναφέρει ότι ή τσάντα, τήν όποια έμπορεύεται, κατασκευάζεται στην Taiwan (Φορμόζα), άπ' όπου αποστέλλεται κατ' εϋθείαν στίς Κάτω Χώρες.

Στήν αρχή του 1980, ή εταιρία NKG διεπίστωσε ότι ή εταιρία πωλήσεων μέ άλλη-

λογραφία Keurkoop, πού έχει την έδρα της στο Ρόττερνταμ, προσέφερε, ως δώρο υπό τό όνομα «Elite» και προς πώληση υπό τό όνομα «Ideal», γυναικείες τσάντες, τών οποίων ή εμφάνιση ήταν σχεδόν πανομοιότυπη μέ τό κατατεθέν σχέδιο εκείνων πού επώλησε ή ίδια ή ΝΚG. Η Keurkoop έπρομηθεύετο τήν επίδικη τσάντα από τήν εξαγωγική εταιρία Formosa Keystone Products Corporation, τής Taiwan, ή όποία μέ τήν σειρά της, τήν έπρομηθεύετο από δύο κατασκευάστριες εταιρίες έγκατεστημένες επίσης στην Taiwan, ήτοι τήν Taiwan Plastic Company και τήν Ocean Light Industries Corporation.

Η εταιρία ΝΚG, επειδή έθεώρησε ότι ή συμπεριφορά τής εταιρίας Keurkoop προσέβαλλε τό αποκλειστικό της δικαίωμα πού είχε δυνάμει του ένιαίου νόμου τής Μπενελούξ περί σχεδίων ή προτύπων, εκίνησε κατά τής Keurkoop τήν διαδικασία λήψεως άσφαλιστικών μέτρων ενώπιον του προέδρου του Arrondissements-Rechtbank του Ρόττερνταμ. Μέ άπόφαση τής 8ης Μαΐου 1980, ό πρόεδρος του δικαστηρίου αυτού έδέχθη τά αίτήματα τής εταιρίας ΝΚG επιβάλλοντας στην εταιρία Keurkoop «νά μή κατασκευάζει, εισάγει, πωλεί, προσφέρει προς πώληση, εκθέτει, προμηθεύει, χρησιμοποιεί ή δημιουργεί άποθέματα για έναν από τούς έν λόγω σκοπούς, για βιομηχανικό ή έμπορικό σκοπό, μία ή περισσότερες γυναικείες τσάντες, οι όποιες έχουν τήν ίδια εμφάνιση μέ τό κατατεθέν από τήν αίτούσα σχέδιο ή νά διαφέρουν από αυτό μόνο σε μικρολεπτομέρειες» (κατά γράμμα σχεδόν άντιγραφή του άρθρου 14 του ένιαίου νόμου τής Μπενελούξ πού παρατίθεται έν παραρτήματι στην σύμβαση τής 25ης Οκτωβρίου 1966 και ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 1975).

Η εταιρία Keurkoop ήσκησε έφεση κατά τής άποφάσεως αυτής ενώπιον του Gerechtshof τής Χάγης.

Γιά νά άπαντήσει στην ενώπιόν του άναπτυχθείσα έπιχειρηματολογία, τό Gerechtshof καθώρισε, κατ' άρχάς, τήν θέση τής ΝΚG και τά δικαιώματά της έν ύψει του ένιαίου νόμου τής Μπενελούξ.

Τά συμπεράσματά του δύνανται νά συνοψισθούν σε δύο προτάσεις:

1. Η ΝΚG δέν είναι ό δημιουργός του σχεδίου τής τσάντας και δέν κατέθεσε τό σχέδιο μέ τήν συναίνεση του δημιουργού ή τών έλκόντων έξ αυτού δικαιώματα.
2. Άλλά για τήν έφαρμογή του ένιαίου νόμου τής Μπενελούξ περί τών σχεδίων ή προτύπων, δέν είναι άναγκαίο ή αίτηση προστασίας νά υποβάλλεται από τόν δημιουργό. Όπως όρίζει τό άρθρο 3, παράγραφος 1, του νόμου, «τό αποκλειστικό δικαίωμα επί σχεδίου ή προτύπου άποκτάται μέ τήν πρώτη κατάθεση πού γίνεται στο έδαφος τής Μπενελούξ». Ό νόμος δέν διατυπώνει άλλη έπιταγή πού νά άφορά τήν εκδήλωση δημιουργικής ή καλλιτεχνικής δραστηριότητας. Ό νόμος όρίζει μόνο στο πρώτο του άρθρο ότι «δύνανται νά προστατεύεται ως σχέδιο ή πρότυπο, ή νέα εμφάνιση προϊόντος τό όποίο έχει άφελμιστική λειτουργία» (σκέψη 11 τής άποφάσεως του Gerechtshof).

Άφού καθώρισε κατ' αυτό τόν τρόπο τήν θέση τής ΝΚG και τήν έκταση ισχύος του ένιαίου νόμου τής Μπενελούξ, τό Gerechtshof τής Χάγης μέ τήν από 20ης Μαΐου 1981 άπόφασή του, σύμφωνα μέ τό άρθρο 177 τής συνθήκης ΕΟΚ, ζητεί από τό Δικαστήριο τήν έκδοση προδικαστικής άποφάσεως επί τών ακόλουθων έρωτημάτων:

1. Συμβιβάζεται μέ τούς κανόνες πού περιέχονται στην συνθήκη ΕΟΚ και άφορούν τήν ελεύθερη κυκλοφορία τών εμπορευμάτων, ειδικότερα μέ τίς διατάξεις του άρθρου 36 τής συνθήκης ΕΟΚ, ή έφαρμογή του ένιαίου νόμου τής Μπενελούξ περί σχεδίων και βιομηχανικών προτύπων καθ' όσον τό αποτέλεσμα του έν λόγω νόμου συνίσταται στο νά παρέχει αποκλειστικά δικαιώματα επί σχεδίου, όπως τ' άναφερόμενα στον νόμο αυτό και τά όποια έχουν τό άντικείμενο και

τήν λειτουργία πού περιγράφονται στην σκέψη 11 της παρούσης απόφασης, στο πρόσωπο πού πρώτο τό κατεχώρισε καταθέτοντάς το στην άρμοδια άρχή, καί όταν κανένα άλλο πρόσωπο εκτός από τό πρόσωπο τό όποιο ισχυρίζεται ότι είναι ό σχεδιαστής ή ό έντολοδόχος, ή ό έργοδότης του σχεδιαστή, δέν έχει τήν δυνατότητα ν' άμφισβητήσει τό δικαίωμα του καταθέτη καί ν' άποκρούσει έπιτυχώς αίτηση περί έκδόσεως άπαγορευτικής απόφασης, ή όποια κατετέθη από τον καταθέτη, στηριζόμενο στο γεγονός ότι ό καταθέτης δέν είναι ό σχεδιαστής, ό έντολοδόχος του σχεδιαστή, ή ό έργοδότης του σχεδιαστή;

2. Δύναται ή αίτηση περί έκδόσεως άπαγορευτικής απόφασης ν' άποκρουσθεί έπιτυχώς, καθ' όσον άφορά προϊόντα τά όποια απέκτησε ό καθ' ού σέ χώρα άνήκουσα στην κοινή αγορά εκτός από τήν χώρα (άνήκουσα στην κοινή αγορά) γιά τήν όποια έχει ζητηθεί ή άπαγορευτική απόφαση, άν τά δικαιώματα του καταθέτη, ό όποίος ζητεί τήν άπαγορευτική απόφαση, δέν θίγονται σ' αυτή τήν άλλη χώρα μέ τό έμπόριο αυτών των προϊόντων;

Τό *Gerechthof* ύπογραμμίζει ότι σύμφωνα κυρίως μέ τό άρθρο 3, παράγραφος 1, του ένιαίου νόμου της Μπενελούξ, ό νομοθέτης της Μπενελούξ έθεώρησε τό άποκλειστικό δικαίωμα επί ενός προτύπου ως δικαίωμα βιομηχανικής ιδιοκτησίας κατά τήν έννοια της από 20ης Μαρτίου 1883 συμβάσεως της Ένώσεως των Παρισίων περί της προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, σύμβαση στην όποια μετέχουν όλα τά κράτη μέλη της Κοινότητας.

Η αίτηση έκδόσεως προδικαστικής απόφασης έπρωτοκολλήθη στην γραμματεία του Δικαστηρίου τήν 5η Ιουνίου 1981.

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Όργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ή εταιρία *Keurkoop*, έφεσεύουσα, εκπροσωπούμενη από τον Α. F. de Savornin Lohman, δικηγόρο Ρότερνταμ, ό όποίος έχει γραφείο στις Βρυξέλλες, ή κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενη από τον F. Italianer, γενικό γραμματέα του Υπουργείου Έξωτερικών, ή κυβέρνηση του Ένωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τήν G. Dagoglou, *Treasury Solicitor's Department*, ή γαλλική κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον F. Bersani, βοηθό γενικό γραμματέα της διυπουργικής επιτροπής γιά τά προβλήματα ευρωπαϊκής οικονομικής συνεργασίας, ή Έπιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον R. Wägenbaur, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Th. Van Rijn, μέλος της νομικής υπηρεσίας.

Κατόπιν έκθέσεως του εισηγητού δικαστού καί μετ' άκρόαση του γενικού εισαγγελέως, τό Δικαστήριο, σύμφωνα μέ τό άρθρο 45 του κανονισμού διαδικασίας, διέταξε άποδείξεις.

Μέ τήν από 15ης Δεκεμβρίου 1981 έπιστολή του, ό γραμματεύς του Δικαστηρίου έζήτησε από τους διαδίκους στην κυρία δίκη καί τήν Έπιτροπή νά άπαντήσουν στα ακόλουθα ερωτήματα:

1. *Άπό τήν Keurkoop BV καί τήν Nancy Kean Gifts BV:*

— Ποία είναι ή καταγωγή των τσαντών πού διέθεσαν στο έμπόριο ή προσέφεραν ως δώρο στις Κάτω Χώρες; Πού κατεσκευάσθησαν; Άπό πού εισήχθησαν; Πού άγοράσθησαν;

— Ποία ή ακριβής ήμερομηνία από της όποίας τό σχέδιο της τσαντας προστατεύεται;

2. *Άπό τήν Keurkoop BV:*

— Τι έννοει ή εταιρία αυτή όταν ύποστηρίζει ότι τό κατατεθέν από τήν

NKG πρότυπο της τσάντας αποτελεί αντιγραφή;

3. *Άπό τήν Έπιτροπή και τούς διαδίκους στην κυρία δίκη:*

— Τι πληροφορίες έχουν όσον αφορά την έμπορία της τσάντας πού κατετέθη, τό δέ πιστοποιητικό καταχωρίσεως «US Patent Design 250.734» αναφέρει ως δημιουργό τόν Siegel και ως έκδοχέα τήν εταιρία Amba Marketing Systems Inc., sé άλλες χώρες της κοινής αγοράς; Άπό ποιόν διετέθη στό έμπόριο ή έν λόγω τσάντα; Πού κατεσκευάσθη και άπό πού εισήχθη;

4. *Άπό τήν Έπιτροπή:*

— Ή τσάντα προστατεύεται άπό τήν νομοθεσία περί σχεδίων και διομηχανικών προτύπων άλλων κρατών μελών; Πρός όφελος ποιού;

Οί διάδικοι στην κυρία δίκη και ή Έπιτροπή ύπεχρεούντο νά ύποβάλουν τίς παρατηρήσεις τους μέχρι της 2ας Μαρτίου 1982.

Ή Keurkoop τίς ύπέδαλε στις 25 Φεβρουαρίου 1982, ή NKG στις 21 Ίανουαρίου 1982 και ή Έπιτροπή στις 2 Μαρτίου 1982.

Σύμφωνα μέ τό άρθρο 54 του κανονισμού διαδικασίας, ό πρόεδρος ώρισε τήν ήμερομηνία ένάρξεως της προφορικής διαδικασίας μετά τήν λήξη της ταχθείσης προθεσμίας γιά τήν ύποβολή των γραπτών παρατηρήσεων, εις άπάντηση των έρωτημάτων πού έθεσε τό Δικαστήριο.

II — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων πού κατετέθησαν ένώπιον του Δικαστηρίου

Έπί του πρώτου έρωτήματος

Ή εταιρία Keurkoop εκφράζει τήν εύχή όπως τό Δικαστήριο διευρύνει τήν εξέταση του πρώτου έρωτήματος και λάβει ύπ' όψη

τό συνολικό πρόβλημα πού άνέκυψε στην ύπόθεση αυτή. Τό πρόβλημα κατά πόσον τρίτος δύναται νά άμφισβητήσει τήν κατάθεση σχεδίου, γιά τήν Keurkoop, έντάσσεται, στην πραγματικότητα, στό πλαίσιο γενικής άμφισβήτησεως των ίδιων των όρων του ένιαίου νόμου της Μπενελούξ, ή τουλάχιστο, της έρμηνείας πού τό Gerechthshof έδωσε σ' αυτόν. Κατά τήν Keurkoop, προκειμένου νά δοθεί στό παραπέμπον δικαστήριο μία χρήσιμη άπάντηση, θά πρέπει νά εξέτασθει «μέχρι ποιού σημείου, ύπό τό φώς του ειδικού άντικειμένου ...» του δικαίου περί προτύπων κατά τήν έννοια του άρθρου 36 της συνθήκης, ή ένδική κανονιστική ρύθμιση δύναται νά άναγνωρίσει άποκλειστικό δικαίωμα sé καταθέτη, όταν, άφ' ενός, έχει άποδειχθεί ότι έγινε, εκ μέρους του καταθέτη, «άπομίμηση του προτύπου» και, άφ' έτέρου, ότι ό καταθέτης αυτός δέν είναι ούτε διομήχανος ούτε διοτέχνης, αλλά «καθαρά έμπορος».

Κατά τήν γνώμη της Keurkoop, κακώς τό παραπέμπον δικαστήριο παρέλειψε νά περιλάβει στά τεθέντα έρωτήματα τήν τελευταία αυτή άποψη του προβλήματος. Όμως, ή θέση της NKG, τήν όποια φαίνεται ότι επεκύρωσε τό Gerechthshof, είναι νομικά άστήρικτη, κατά τό μέτρο πού, αντίθετα άπό τό άντικείμενό της και τόν σκοπό της, ή προστασία των προτύπων θά επέτρεπε σ' έναν έμπορο ή εισαγωγέα-μεταπωλητή, του όποιου ή μόνη άξία συνίσταται στό ότι κατέθεσε τό πρότυπο πριν τούς άνταγωνιστές του, νά εξασφαλίσει μονοπωλιακή θέση στην αγορά της Μπενελούξ. Κατά τήν Keurkoop, ό ένιαίος νόμος της Μπενελούξ δέν απέδλεπε στην προστασία της άξίας αυτής.

Άπό τήν αίτιολογική έκθεση, όσον αφορά τό άρθρο 1 του ένιαίου νόμου της Μπενελούξ, προκύπτει ότι «ό παρών νόμος άποσκοπει στην ένθάρρυνση των διομηχανών και διοτεχνών πού έκδηλώνουν μεγαλύτερη φροντίδα ως προς τήν μορφή των χρήσιμων προϊόντων κατασκευής τους» (όλλανδικό κείμενο, έκδοση Schuurmann & Jordens, 1974, σ. 26).

Ἡ οὐσιαστική αὐτή λειτουργία τοῦ δικαίου περὶ προτύπων ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τοὺς ὄρους τῆς συμβάσεως τῆς Ἐνώσεως τῶν Παρισίων καὶ τὸ δίκαιο τῶν διαφορῶν κρατῶν μελῶν.

Κατὰ τὴν Keurkoop, στὸ πλαίσιο τῆς συμβάσεως τῆς Ἐνώσεως τῶν Παρισίων, οὐδέποτε ἐτέθη ζήτημα «ἐμπορικῶν» σχεδίων ἢ προτύπων. Ὁ πίνακας τῶν δικαιωμάτων βιομηχανικῆς ιδιοκτησίας, πού περιλαμβάνεται στὸ ἄρθρο 1, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως, ἀναφέρει τὰ βιομηχανικὰ σχέδια καὶ πρότυπα.

Τὸ δίκαιο τῶν διαφορῶν κρατῶν μελῶν ρυθμίζει τὴν προστασία τῶν σχεδίων καὶ προτύπων κατὰ τρεῖς διαφορετικοὺς τρόπους:

α) Στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο καὶ στὴν Ἰταλία, τὸ καθεστῶς τῶν σχεδίων καὶ προτύπων παρουσιάζει στενὴ σχέση πρὸς αὐτὸ τῶν διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας.

Ἡ «Geschmacksmustergesetz» τοῦ 1876, ἡ «Registered Design Act» τοῦ 1949 καὶ τὸ ἰταλικὸ διάταγμα τῆς 25ης Αὐγούστου 1940 προστατεύουν τὰ βιομηχανικὰ σχέδια καὶ πρότυπα.

Στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἕνα σχέδιο νόμου διευκρινίζει ὅτι σχέδιο ἢ πρότυπο δὲν δύναται νὰ προστατευθεῖται ἂν ἔχει ἀντιγραφῆ ἀπὸ ἄλλη δημιουργία. Στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο τὰ κοινὰ ἀντικείμενα δύναται νὰ τύχουν προστασίας ὑπὸ τὸν ὄρο, πάντως, ὅτι ὁ καταθέτης τοῦ προτύπου εἶναι ὁ δημιουργὸς ἢ τρίτος τὸ κατεσκεύασε γιὰ λογαριασμὸ του. Στὴν Ἰταλία, ἀπαιτεῖται ἡ ἀπόδειξη ὅτι ὁ καταθέτης εἶναι καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ σχεδίου ἢ ὁ ἔλκων ἐξ αὐτοῦ δικαίωμα, κάθε δὲ ἐνδιαφερόμενος δύναται νὰ προσκομίσει τὴν ἀντίθετη ἀπόδειξη.

β) Σὲ ἄλλες χώρες ὅπως ἡ Γαλλία, ἡ προστασία τῶν σχεδίων καὶ προτύπων συνδέεται μὲ τὸ καθεστῶς τῆς λογοτεχνικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ιδιοκτησίας πού δίνει

ἐμφαση στὴν ἀτομικὴ καὶ πνευματικὴ προσφορά τοῦ δημιουργοῦ. Τὸ ἄρθρο 2, ἐδάφιο 3, τοῦ γαλλικοῦ νόμου, τῆς 11ης Μαρτίου 1957, ἐπιτρέπει ὄχι μόνον στὸν ἴδιο τὸν δημιουργὸ ἀλλὰ ἐπίσης στοὺς ἐνδιαφερομένους τρίτους νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὸ ὅτι ὁ καταθέτης ἔχει ἀντιγράψει.

γ) Ὁ δανικὸς νόμος τῆς 27ης Μαΐου 1970 παρουσιάζει ὀρισμένες ὁμοιότητες μὲ τὸν ἐνιαῖο νόμο τῆς Μπενελούξ, μὲ τὴν διπλή, πάντως, διαφορὰ ὅτι, ἀφ' ἑνός, τὸ δανικὸ γραφεῖο προτύπων ἀξιώνει τὸ πρότυπο νὰ εἶναι νέο καὶ διεξάγει αὐτεπαγγέλτως ἔρευνα ἐπὶ τοῦ θέματος, καὶ ἀφ' ἑτέρου, κάθε ἐνδιαφερόμενος δύναται νὰ καταγγεῖλει τὴν διαπραχθεῖσα ἀπὸ τὸν καταθέτη ἀντιγραφή.

Κατὰ τὴν Keurkoop, ἀπὸ τὰ προηγούμενα προκύπτει ὅτι ὁ ἐνιαῖος νόμος τῆς Μπενελούξ εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν κοινῶς ἀποδεκτὴ ἔννοια τῆς προστασίας τῶν σχεδίων καὶ προτύπων, κατὰ τὴν ἔννοια ὅτι προφυλάσσει τὸν καταθέτη, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ιδιότητά του (ἐν προκειμένῳ καθαρὰ ἔμπορος) καὶ ἀπὸ μόνον τὸ γεγονός τῆς τυπικῆς πράξεως καταθέσεως, ἀπὸ τὴν κατηγορία τοῦ ἀντιγραφῆς, ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ ὁμολογῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπως συμβαίνει ἐν προκειμένῳ. Ἡ Keurkoop, εἶναι τῆς γνώμης ὅτι, ἡ διάκριση μεταξὺ τῶν εἰσαγωγῶν-μεταπωλητῶν προκύπτει ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἀδυναμία γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους τρίτους, ἐν ὄψει τοῦ ἐνιαῖου νόμου τῆς Μπενελούξ, νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν κατάθεση ἐπικαλούμενοι τὴν ἀντιγραφή.

Ἐπιτρέποντας τὴν πλάγια χρῆση ἐνός δικαιώματος βιομηχανικῆς ιδιοκτησίας, ὁ ἐνιαῖος νόμος τῆς Μπενελούξ ἔχει ὡς συνέπεια τὴν στεγανοποίηση μεταξὺ τῆς ἀγορᾶς τῶν Κάτω Χωρῶν ἢ τῆς Μπενελούξ καὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν. Ἡ Keurkoop υπογραμμίζει ὅτι ἡ ἐπίδικη γυναικεία τσάντα πωλεῖται ἀπὸ ἄλλες ἐπιχειρήσεις πωλήσεων μὲ ἀλληλογραφία στὴς Κάτω Χώρες, στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, στὴν Γαλλία, στὸ Βέλγιο καὶ στὸ Λουξεμβούργο.

Κατά την Keurkoop, τό πρώτο ερώτημα πρέπει νά ξεταστεί υπό τό φώς τών προηγουμένων σκέψεων. Ἡ ἔλλειψη ἑναρμονίσεως τών ἐθνικῶν νομοθεσιῶν στό θέμα τών σχεδίων καί προτύπων δέν ἐμποδίζει τό Δικαστήριο νά ἐκτιμήσει τίς συνέπειες τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐνιαίου νόμου τῆς Μπενελούξ ἐν ὄψει τῆς κοινοτικῆς ἀρχῆς τῆς ἐλεύθερης κυκλοφορίας τών ἐμπορευμάτων καί τοῦ κοινῶς ἀποδεκτοῦ ὀρισμοῦ τῆς προστασίας, στόν τομέα αὐτό, ἀπό τό ἐσωτερικό δίκαιο τών κρατῶν μελῶν.

Ἡ Keurkoop, ὑπογραμμίζει, ἀφ' ἐνός, ὅτι χάρις στήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, τό δίκαιο τών σημάτων καί τών διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας ἀνεπτύχθη στό κοινοτικό ἐπίπεδο (ἡ Keurkoop ἀναφέρεται στήν μελέτη τοῦ R. Ludding «Mededingingsrecht in de EEG» — Δίκαιον τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἐντός τῆς ΕΟΚ, Eur. Monografieën ἀριθ. 27, Kluwer 1979), ἀφ' ἑτέρου ὅτι, ὅταν τό μέσο ἐνδίκου προστασίας τοῦ αἰτοῦντος διαδίκου ἰσοδυναμῆι μέ ἀπαγόρευση εἰσαγωγῆς, τό Δικαστήριο ἐξετάζει γενικῶς ἂν, ὑπό παρόμοιες συνθήκες, ἕνα τέτοιο μέσο δικαιολογεῖται (κυρίως στήν ὑπόθεση 58/80, Dansk Supermarked κατά Imerco, Συλλογή 1981, σ. 181) καί, τέλος, ὅτι τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη ἤδη ἐπί τοῦ προβλήματος τών περιορισμῶν στό θέμα τῆς ἀποδείξεως σέ ὑποθέσεις πού ἀναφέρονται στήν βιομηχανική ἰδιοκτησία (ἰδίως στήν ὑπόθεση 102/77, Hoffmann-La Roche κατά Centrafarm, Recueil 1978, σ. 1139 καί στήν ὑπόθεση 3/78, Centrafarm κατά American Home Products, Recueil 1978, σ. 1823).

Ἔτσι, ὁποιοσδήποτε καί ἂν εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο τό Δικαστήριο ἤθελε διατυπώσει τό εἰδικό ἀντικείμενο τῆς προστασίας τών βιομηχανικῶν σχεδίων καί προτύπων, ἡ Keurkoop, θεωρεῖ ὅτι δέν εἶναι δυνατό «νά γίνει ἀνεκτή, μέσω περιορισμῶν στό θέμα τῆς ἀποδείξεως, ἡ ἐκ τών προτέρων στέρηση ἀπό τόν τόν καδ' οὐ τῆς δυνατότητος νά ἐπικαλεσθεῖ, κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης, τό γεγονός ὅτι ὁ κατα-

θέτης ἀντέγραψε καί ἀπό τόν δικαστή τήν δυνατότητα νά δεχθεῖ τόν λόγο ἀντιγραφῆς ὡς λόγο ἀπορρίψεως». Γι' αὐτό, κατά τήν Keurkoop, στό πρώτο προδικαστικό ερώτημα προσήκει ἀρνητική ἀπάντηση.

Κατά τήν Ἐπιτροπή, προκαλεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως κατάπληξη τό γεγονός ὅτι, στό πλαίσιο τῆς διαφορᾶς αὐτῆς, τό ὀλλανδικό δικαστήριο ἀπεφάσισε νά ὑποβάλει στό Δικαστήριο προδικαστικά ἐρωτήματα πού ἀναφέρονται στήν ἐρμηνεία τών ἀρθρῶν 30 καί 36 τῆς συνθήκης. Ἡ Ἐπιτροπή, ἀναφερομένη στίς ἀποφάσεις EMI Records κατά CBS Schallplatten (ὑποθέσεις 51/75, 86/75 καί 96/75, Recueil 1976, σ. 811, 871 καί 913 ἀντιστοιχῶς) θεωρεῖ ὅτι, κατά τό μέτρο πού τά ἐπίδικα προΐοντα ἔχουν εἰσαχθεῖ κατ' ἐθελίαν ἀπό χώρες ἐκτός τῆς κοινῆς ἀγορᾶς, τόσο ἀπό τήν Keurkoop, ὅσο καί τήν ΝΚΓ, δέν ἀφοροῦν τίς ἐνδοκοινοτικές συναλλαγές.

Κατά τήν Ἐπιτροπή, φαίνεται ὅτι ἡ ὑποστηριχθεῖσα ἀπό τήν Keurkoop, θέση ὀδήγησε τό ἐθνικό δικαστήριο νά ἀπευθυνθεῖ πρός τό Δικαστήριο τών Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων. Σύμφωνα μέ τήν θέση αὐτή, ἡ γυναικεία τσάντα καταγωγῆς Φορμόζας, ἀφορᾶ τίς ἐνδοκοινοτικές σχέσεις, δεδομένου ὅτι πωλεῖται ἄλλοῦ ἐντός τῆς κοινῆς ἀγορᾶς καί, κατά συνέπεια, εἶναι δυνατό νά εἰσαχθεῖ στίς Κάτω Χώρες ἀπό ἄλλα κράτη μέλη.

Σ' αὐτή τήν ἀλληλουχία ἰδεῶν, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι ἀντικείμενο τῆς παρούσης ὑποθέσεως εἶναι κατά ποῖο μέτρο οἱ περιορισμοί ἐπί τῶν εἰσαγωγῶν δικαιολογοῦνται γιά λόγους προστασίας τών δικαιωμάτων τῆς βιομηχανικῆς ἰδιοκτησίας. Ἀπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου συνάγεται ὅτι τό ἀρθρο 36 τῆς συνθήκης δέν ἐπιτρέπει ἐξαιρέση τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλεύθερης κυκλοφορίας τών ἐμπορευμάτων παρὰ μόνο ὅταν τέτοια ἐξαιρέση δικαιολογεῖται ἀπό λόγους

προστασίας των δικαιωμάτων, πού συνιστούν τό ειδικό αντικείμενο τής βιομηχανικής και έμπορικης ιδιοκτησίας.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει ὅτι τό Δικαστήριο δέν εἶχε τήν εὐκαιρία νά ὀρίσει τό περιεχόμενο τοῦ ειδικοῦ αντικειμένου τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῶν προτύπων. Κατά τήν νομολογία τήν σχετική ἐπὶ τῶν ἄλλων δικαιωμάτων βιομηχανικής καί ἐμπορικῆς ιδιοκτησίας, τό ειδικό αντικείμενο τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ προτύπου θά ἦδύνατο νά ὀρισθεῖ ὡς τό ἀποκλειστικό δικαίωμα τοῦ δικαιούχου νά ἐμπορεῦται, πρῶτος, προϊόν, τό ὁποῖο ἔχει καθορισμένη βιομηχανική μορφή.

Κατά τήν Ἐπιτροπή, στήν ἐσωτερική ἔννομη τάξη τῶν κρατῶν μελῶν, τό δικαίωμα ἐπὶ τοῦ προτύπου ὑπάγεται ἄλλοτε στήν προστασία τῆς λογοτεχνικής καί καλλιτεχνικής ιδιοκτησίας, ἄλλοτε στήν προστασία τῆς βιομηχανικής καί ἐμπορικῆς ιδιοκτησίας. Ὁ ὀρισμός τοῦ δικαιούχου εἶναι ἐπίσης διαφορετικός ἀπό μία ἔννομη τάξη σέ ἄλλη. Στίς χώρες ὅπου ἡ προστασία τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ προτύπου ταυτίζεται μέ αὐτή τοῦ δικαιώματος τοῦ δημιουργοῦ, ὁ δικαιούχος εἶναι γενικά ὁ δημιουργός τοῦ προτύπου ἢ ὁ ἔλκων ἐξ αὐτοῦ δικαίωμα. Στίς ἄλλες χώρες, ἡ προστασία τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ προτύπου παρέχεται σ' αὐτόν πού πρῶτος κατέθεσε τό πρότυπο.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι, ἐλλείψει ἑναρμονίσεως τῶν ἐθνικῶν νομοθεσιῶν ἐπὶ τοῦ θέματος, πρέπει νά ἀφεθεῖ στά κράτη μέλη ἡ φροντίδα νά καθορίσουν τόν δικαιούχο τοῦ προτύπου καί ὅτι, κατά τό μέτρο πού ὁ δημιουργός ἔχει τήν δυνατότητα νά προβάλλει τά δικαιώματά του, ὁ ἐνιαῖος νόμος τῆς Μπενελούξ εἶναι σύμφωνος μέ τίς διατάξεις τῆς συνθήκης.

Ἡ *κυβέρνηση τῶν Κάτω Χωρῶν*, ἡ ὁποία συμμερίζεται τήν ἀνάλυση τοῦ *Gerechthof* ὡς πρὸς τήν ἔκταση ἰσχύος τοῦ ἐνιαῖου νόμου τῆς Μπενελούξ, εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ὁ νόμος αὐτός παρουσιάζει τό πλεονέκτημα τῆς ἀπλότητος καί τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου.

Ἡ ἀσφάλεια τοῦ δικαίου ἐξασφαλίζεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ προστασία γεννιέται ἀπό τήν κατάθεση καί τήν καταχώριση τοῦ διεκδικουμένου δικαιώματος σέ δημόσια βιβλία, τά ὁποῖα οἱ τρίτοι δύνανται νά συμβουλευθῶνται. Ἡ ἀπλότης συνίσταται στοὺς προβλεπομένους τρόπους καταθέσεως καί στό γεγονός ὅτι δέν τίθεται πλέον ὁ ὄρος καί δέν διεξάγεται ἔλεγχος ὅτι ὁ καταθέτης κατέβαλε ὁ ἴδιος τίς προσπάθειες πού ὠδήγησαν στήν δημιουργία τοῦ προτύπου.

Ἡ κυβέρνηση τῶν Κάτω Χωρῶν θεωρεῖ ὅτι, ὅταν ἡ κατάθεση γίνεται ἀπό πρόσωπο διαφορετικό τοῦ δημιουργοῦ καί αὐτὸς δέν ἀντιτίθεται, ἡ κατάθεση εἶναι σύμφωνη μέ τό πνεῦμα πού θεμελιώνει τό σύστημα τῆς ιδιοκτησίας γιά τό ὁποῖο πρόκειται, ὅτι οἱ τρίτοι δέν δύνανται νά ἀμφισβητήσουν τό δικαίωμα τοῦ καταθέτου.

Ἡ κυβέρνηση τῶν Κάτω Χωρῶν ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ σύμβαση περὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας γιά τήν κοινή ἀγορά καθιέρωσε, στά ἄρθρα τῆς 56, παράγραφος 1, καί 57, παράγραφος 1, στοιχεῖο ε, τήν ἀρχή σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό ἀποκλειστικό δικαίωμα ἀναγνωρίζεται στόν πρῶτο καταθέτη καί ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ μόνο στόν δημιουργό τοῦ ἔργου. Ἡ ἀρχή αὐτή γίνεται ἐπίσης δεκτὴ ἀπό τόν ὀλλανδικό νόμο περὶ διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας (*Rijksocctrooiwet*, ἄρθρα 6 καί 51, παράγραφος 1, στοιχεῖο β).

Ἡ κυβέρνηση τῶν Κάτω Χωρῶν ὑπενθυμίζει ὅτι, σύμφωνα μέ παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, οἱ κανόνες τῆς συνθήκης δέν ἐπηρεάζουν τήν ὑπαρξή ἀλλά μόνο, ὑπὸ ὀρισμένες περιστάσεις, τήν ἄσκηση τῶν ἀνεγνωρισμένων ἀπὸ τήν νομοθεσία κρατῶν μελῶν δικαιωμάτων ὡς πρὸς τήν βιομηχανική καί ἐμπορικὴ ιδιοκτησία. Τό νά γίνει δεκτό ὅτι τρίτοι δύνανται νά ἀμφισβητήσουν τό δικαίωμα τοῦ πρώτου καταθέτου θά ἰσοδυναμοῦσε, ἐν προκειμένῳ, μέ προσβολή τῆς ἰδίας τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνεγνωρισμένου ἀπὸ τόν ἐνιαῖο νόμο τῆς Μπενελούξ δικαιώματος. Γιά τόν λόγο αὐτό θά πρέπει, κατά τήν κυβέρνηση τῶν Κάτω Χωρῶν, νά δοθεῖ καταφατική ἀπάντηση στό πρῶτο ἐρώτημα.

Κατά την *γαλλική κυβέρνηση*, οι προσπάθειες ενοποιήσεως ή έναρμονίσεως των εθνικών νομοθεσιών περί προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας ανελήφθησαν κυρίως στον τομέα των διπλωμάτων εφευρεσιτεχνίας (Συμβάσεις του Στρασβούργου, Μονάχου και Λουξεμβούργου) και στον τομέα των σημάτων (προτάσεις της Έπιτροπής για ένα κοινοτικό σήμα και για την έναρμόνιση των εθνικών νομοθεσιών).

Κατά την γνώμη της γαλλικής κυβέρνησης, έλλειπει κοινοτικού συστήματος προστασίας των βιομηχανικών σχεδίων και προτύπων ή έναρμονίσεως των εθνικών νομοθεσιών, θά πρέπει να γίνει αναφορά στο άρθρο 36 της συνθήκης, το οποίο δέχεται την ελευθερία του εθνικού νομοθέτη επί του θέματος, υπό την μόνη επιφύλαξη ότι δεν θά εισαγάγει συγκεκριμένους περιορισμούς στο ένδοκοινοτικό εμπόριο. Άν η πείρα απέδεικνε ότι, από την εφαρμογή όρισμένων εθνικών νομοθεσιών περί προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας, προκύπτουν εμπόδια στην δημιουργία ή την λειτουργία της κοινής αγοράς, ή γαλλική κυβέρνηση θεωρεί ότι η λύση θά ήδύνατο να ενυπάρχει μόνο στην δημιουργία ενιαίου δικαίου ή στην προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών.

Κατά την *κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου*, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι τα βιομηχανικά σχέδια είναι μορφή βιομηχανικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 36 της συνθήκης.

Στό άρθρο 1, παράγραφος 2, της συμβάσεως της Ένώσεως για την προστασία της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, πού υπεγράφη στο Παρίσι τό 1883, ανεθεωρήθη τελευταίως στην Στοκχόλμη τό 1967 και στην οποία όλα τά κράτη μέλη συμμετέχουν, τά βιομηχανικά σχέδια συμπεριλαμβάνονται στά αντικείμενα της προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας. Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου εκθέτει επίσης ότι, σύμφωνα μέ τον κανονισμό 17 (ΕΕ είδ. έκδ.

τόμ. 08/001, σ. 25), πού εξέδωσε τό Συμβούλιο τό 1962 δυνάμει του άρθρου 87 της συνθήκης, ό όρος «δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας» περιλαμβάνει κυρίως τά διπλώματα εφευρεσιτεχνίας, τά πρότυπα χρήσεως, τά σχέδια και πρότυπα ή σήματα (άρθρο 4, παράγραφος 2, περίπτωση II, στοιχείο 6).

Κατά την κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου, ό ενιαίος νόμος Μπενελούξ δέν έχει ως σκοπό τά προστατεύει άποκλειστικά τον δημιουργό του προτύπου. Άποσκοπεί, επίσης, στην προστασία όποιουδήποτε προσώπου, τό όποιο, επιθυμούν να καταθέσει ένα νέο σχέδιο, προέβη σε σημαντικές επενδύσεις (τόσο σε χρήμα, όσο και σε εργασία) για να διαδώσει και εκλαϊκεύσει τό σχέδιο και, άν πρόκειται για κατασκευαστή, να τό κατασκευάσει. Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου θεωρεί ότι είναι δικαιο ό νόμος να παρέχει στον ενδιαφερόμενο περιορισμένο μονοπώλιο ώστε ούδεις άλλος να δύναται να επωφεληθεί από την επένδυσή του, διαθέτοντας στο εμπόριο προϊόν κατ' ουσία πανομοιότυπο.

Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου θεωρεί ότι, έλλειπει έναρμονίσεως των εθνικών νομοθεσιών σ' ένα είδικό κλάδο του δικαίου, δέν θά έπρεπε να καλείται τό Δικαστήριο να εξέτάζει λεπτομερειακώς τους νόμους όρισμένου κράτους μέλους.

Κατά την κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου, στό πρώτο προδικαστικό έρώτημα προσήκει ή απάντηση ότι ή εφαρμογή των άποφασιστικών διατάξεων του ενιαίου νόμου της Μπενελούξ περί βιομηχανικών σχεδίων ή προτύπων συμβιβάζεται προς τους κανόνες της συνθήκης ΕΟΚ περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων.

Έπί του δευτέρου ερωτήματος

Κατά την *Κευκκορ*, ή διατύπωση του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος αφήνει

νά νοηθεί ότι η ΝΚΓ θά είχε καταθέσει τό πρότυπο τής επίδικης γυναικείας τσάντας όχι μόνο στην Μπενελούξ, άλλ' επίσης σέ άλλα κράτη μέλη. Όμως, ή ΝΚΓ κατέθεσε τό πρότυπο μόνο στό γραφείο διομηχανικών σχεδίων καί προτύπων τής Μπενελούξ.

Ή Keurkoop, παρατηρεί ότι τό δεύτερο προδικαστικό έρώτημα, τό όποιο έπαναλαμβάνει τούς όρους του τελευταίου τής λόγου εφέσεως, έχασε κάθε ένδιαφέρον κατά τό μέτρο πού ό σκοπός τής Keurkoop, συνίστατο στό νά παρακινήσει τό έννικό δικαστήριο, άν ύποτεθεί ότι ή ΝΚΓ άπεδείκνυε κατά τήν έφεση τήν ύπαρξη νομικής σχέσεως μέ τήν Ambassador/Siegel, έφ' όσον τής επέτρεψε νά προβεί στην κατάθεση στις Κάτω Χώρες, νά λάβει ύπ' όψη ότι ή γυναικεία τσάντα είχε ίσως διατεθεί νομίμως στό έμπόριο σέ άλλο κράτος μέλος από τήν Ambassador/Siegel ή μέ τήν συναίνεσή τής. Αφού τό Gerechtshof έδέχθη ότι ή ΝΚΓ δέν ήταν έξουσιοδοτημένη νά καταθέσει τό πρότυπο έν όνόματι του δημιουργού, έξ αυτού προκύπτει, κατά τήν Keurkoop, ότι ό τέταρτος λόγος εφέσεως, καί συνεπώς, τό δεύτερο προδικαστικό έρώτημα, έχασε τήν σημασία του.

Ή Keurkoop, θεωρεί, πάντως, ότι τό Δικαστήριο θά ήδύνατο νά έπωφεληθεί από τήν διατύπωση του δευτέρου αυτού έρωτήματος, γιά νά κρίνει κατά πόσον ύφίστανται έπιχειρήσεις πού, όπως ή ΝΚΓ, άσκοδν επί του εδάφους άλλων κρατών μελών, τό δικαίωμα επί του προτύπου γιά τήν γυναικεία τσάντα τής Ambassador, κατά τρόπο άνεξάρτητο, χωρίς ή Ambassador νά λαμβάνει δικαστικά μέτρα εναντίον τους. Μία τέτοια κατάσταση, αντίθετη προς τούς όρους του άρθρου 85, θά ήδύνατο ένδεχομένως νά καταγγελλεί από τό Δικαστήριο.

Ή Έπιτροπή θεωρεί ότι ή άπάντηση στό δεύτερο έρώτημα έξαρτάται από τό κατά πόσον ή έμπορία στό κράτος μέλος τής

έξαγωγής έγινε ή μή από τόν κάτοχο του δικαιώματος στην χώρα εισαγωγής ή τουλάχιστο μέ τήν συναίνεσή του.

Ή Έπιτροπή παρατηρεί ότι, σύμφωνα μέ τήν παγία νομολογία του Δικαστηρίου, τό δικαίωμα επί του προτύπου έχει αναλωθεί (6λέπε κυρίως ύπόθεση 187/80, Merck κατά Stephaer, άπόφαση τής 14ης Ίουλίου 1981, ύπόθεση 15/74, Centrafarm κατά Sterling Drug, Recueil 1974, σ. 1147, ύπόθεση 119/75, Terparin, Recueil 1976, σ. 1039). Στην αντίθετη περίπτωση, ό κάτοχος του δικαιώματος δύναται νά άντιταχθεί στην εισαγωγή τέτοιων προϊόντων (ύπόθεση 24/67, Parke Davis, Recueil 1968, σ. 81, καί 15/74, Centrafarm κατά Sterling Drug, προαναφερθείσα), εκτός άν ή ένέργεια αυτή άποτελεί στην πραγματικότητα συγκεκαλυμμένο περιορισμό του έμπορίου μεταξύ τών κρατών μελών.

Ή Έπιτροπή επιφυλάσσεται νά έξετάσει τό τελευταίο αυτό πρόβλημα κατά τήν προφορική διαδικασία, καθ' όσον μόνο τά στοιχεία τής δικογραφίας δέν τής επιτρέπουν νά προβεί σέ μία τέτοια άνάλυση.

Κατά τήν *κυβέρνηση τών Κάτω Χώρων*, τό γεγονός ότι ή έμπορία στό κράτος μέλος εξαγωγής δέν προσβάλλει τά δικαιώματα του κατόχου στό κράτος μέλος εισαγωγής δύναται νά όφείλεται σέ δύο καταστάσεις, δηλαδή ότι στό κράτος μέλος εξαγωγής είτε δέν ύπάρχει δυνατότης προστασίας του προτύπου είτε ή προστασία δέν έξητήθη.

Ή Έπιτροπή θεωρεί ότι ή άπάντηση στό δεύτερο έρώτημα έξαρτάται από τό κατά πόσον ή έμπορία στό κράτος μέλος τής

Ή Έπιτροπή θεωρεί ότι ή άπάντηση στό δεύτερο έρώτημα έξαρτάται από τό κατά πόσον ή έμπορία στό κράτος μέλος τής

Ή Έπιτροπή θεωρεί ότι ή άπάντηση στό δεύτερο έρώτημα έξαρτάται από τό κατά πόσον ή έμπορία στό κράτος μέλος τής

μέσο άμύνης έναντι τρίτων πού θά προσέβαλλαν τά δικαιώματά του.

Ή κυβέρνηση των Κάτω Χωρών είναι τής γνώμης ότι μία τέτοια λύση θά είχε ως αποτέλεσμα τήν άναίρεση των σκοπών των έθνικών νομοθεσιών επί του θέματος, καθ' όσον πλήττει όχι μόνο τήν άσκηση του δικαιώματος, αλλά στήν πραγματικότητα, «τό ίδιο τό δικαίωμα στήν γέννησή του».

Ή κυβέρνηση των Κάτω Χωρών υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα μέ τό άρθρο 81 τής κοινοτικής συμβάσεως περί διπλωμάτων εφευρεσιτεχνίας, ή όποία υπεγράφη στό Λουξεμβούργο τήν 15η Δεκεμβρίου 1975, τά παρεχόμενα σέ έθνικό δίπλωμα εφευρεσιτεχνίας δικαιώματα αναλώνονται όταν τό προϊόν διατίθεται στό έμπόριο εντός ενός των κρατών μελών από τόν κάτοχο του διπλώματος εφευρεσιτεχνίας ή μέ τήν ρητή του συναίνεση. Ή κυβέρνηση των Κάτω Χωρών προτείνει νά δοθεί καταφατική άπάντηση στό δεύτερο έρώτημα, άν υπάρχει τέτοια συναίνεση, και άρνητική στήν αντίθετη περίπτωση.

Ή γαλλική κυβέρνηση άποδέχεται μερικώς τήν γνώμη αυτή, αλλά υπογραμμίζει, πάντως, ότι πολύ άυστηρή εφαρμογή των προτεινομένων από τό Δικαστήριο λύσεων, ιδίως στις υποθέσεις 24/67 Parke Davis και 187/80 Merck/Stephar, έμπεριέχει τόν κίνδυνο νά όδηγήσει σέ συμπεριφορές πού αντίστρατεύονται εϋθέως τούς σκοπούς τής συνθήκης. Πράγματι, προκειμένου νά αποφύγουν τήν ανάλωση του δικαιώματός τους, οι έπιχειρήσεις θά διακινδύνευαν είτε νά άρνοηται τήν ανάπτυξη των δικαιωμάτων τους βιομηχανικής ιδιοκτησίας στα κράτη μέλη πού δέν προσφέρουν προστασία, πράγμα πού θά παρεβίαζε τήν άρχή τής ελεύθερης κυκλοφορίας, είτε νά εγκαταλείπουν πλήρως και συστηματικώς τήν άγορά των κρατών αυτών στους ανταγωνιστές τους, πράγμα πού θά είχε ως αποτέλεσμα τήν νόθευση του ελεύθερου ανταγωνισμού.

Ή γαλλική κυβέρνηση θεωρεί ότι, έλλειψει έναρμονίσεως των νομοθεσιών επί του

θέματος των βιομηχανικών σχεδίων και προτύπων, και κατά τό μέτρο πού τό Δικαστήριο δέν θά ήδύνατο νά δεχθεί παραβίαση των άρχών τής ελεύθερης κυκλοφορίας και του ελεύθερου ανταγωνισμού, πρέπει, καθ' εφαρμογή του άρθρου 36, νά υπερσιχύσουν οι έθνικές νομοθεσίες πού προστατεύουν τά δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας.

Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου υπενθυμίζει ότι στις υποθέσεις 24/67, Parke Davis, και 119/75, Terrarin, τό Δικαστήριο έπεβεβαίωσε τήν εφαρμογή των δικαιωμάτων βιομηχανικής ιδιοκτησίας δυνάμει τής έθνικής νομοθεσίας, μολοντί δέν υπήρχε καμία σχέση μεταξύ των παραγομένων από τόν κάτοχο του δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας έμπορευμάτων και των έμπορευμάτων πού διετέθησαν στό έμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους χωρίς τήν συναίνεσή του.

Κατά τήν κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου, στό δεύτερο έρώτημα πρέπει νά δοθεί άρνητική άπάντηση κατά τό μέτρο πού, άφ' ενός, ή διενεργουμένη από τήν Keurkoop έμπορία άφεώρα προϊόντα, τά όποια ή εταιρία αυτή έπρομηθεύθη από κράτος μέλος τής Κοινότητος διαφορετικό αυτό εντός του όποίου ήσκηθη ή άγωγή επί άπαγορεύσει και όπου, άφ' έτέρου, ή έμπορία στό άλλο αυτό κράτος μέλος δέν προσβάλλει κανένα δικαίωμα τής ΝΚΓ. Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου θεωρεί ότι διαφορετική άπάντηση θά συνιστούσε ριζοσπαστική εξέλιξη τής κοινοτικής νομοθεσίας και θά έξαφάνιζε σχεδόν τήν άξία κάθε δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας δυνάμει τής έθνικής νομοθεσίας, τό όποιο δέν θά εϋρισκε ίσοδύναμο άντάλλαγμα σέ όλα τά κράτη μέλη.

III — Γραπτές παρατηρήσεις πού κατετέθησαν εις άπάντηση έρωτημάτων του Δικαστηρίου

Στά «πραγματικά περιστατικά και διαδικασία» έλήφθησαν υπ' όψη οι άπαντήσεις

πού έδωσαν ή Keurkoop και ή NKG στο πρώτο έρώτημα πού τούς έθεσε τό Δικαστήριο.

Είς άπάντηση του δευτέρου έρωτήματος μέ τό όποιο έζητείτο από την Keurkoop τί «έννοεί όταν υποστηρίζει ότι ή τσάντα πού κατέθεσε ή NKG είναι άντιγραφή», ή ενδιαφερομένη άπαντά ότι μία σύμφωνη πρós την συνθήκη έρμηνεία του ειδικού άντικειμένου ή της θεμελιώδους λειτουργίας του δικαιώματος επί των βιομηχανικών σχεδίων ή προτύπων (ώς δικαιώματος βιομηχανικής και έμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 36 της συνθήκης) συνεπάγεται ότι, άποκλειστικώς, άπολαύει προστασίας αυτός πού, έν ύψει κατασκευής (ή δελτιώσεως της μορφής) του βιομηχανικού του προϊόντος, έπενόησε ένα πρότυπο ή τρίτος τό έπενόησε για λογαριασμό του. Έτσι, ή παρεχομένη προστασία άποσκοπει νά άνταμείψει τίς ύλικές προσπάθειες και/ή τίς πνευματικές πού άνέπτυξε ό δημιουργός ή ό έλκων έξ αυτού δικαιώμα ύπό την ιδιότητα βιομηχάνου.

Κατά συνέπεια, όταν ή Keurkoop BV δηλώνει ότι ή τσάντα πού κατέθεσε ή NKG συνιστά άντιγραφή, έννοεί μ' αυτό ότι ή NKG είναι ξένη πρós την δημιουργία του προτύπου της τσάντας αυτής, αλλά ότι — όπως έξ άλλου φαίνεται από τίς ίδιές της δηλώσεις κατά την διαδικασία της κυρίας δίκης — οικειοποιήθη συνειδητά, χωρίς δικαίωμα ούτε συναίνεση, τό σχήμα γυναικείας τσάντας πού έδημιούργησε τρίτος (Siegel).

Μία τέτοια μονοπώληση, κυρίως όταν εισαγωγέας την διεκδικεί έναντι ενός ή περισσοτέρων άλλων εισαγωγέων, είναι άσυμβίβαστη μέ την θεμελιώδη λειτουργία του δικαιώματος επί των βιομηχανικών σχεδίων και προτύπων στο πλαίσιο της κοινής αγοράς.

Τό τρίτο έρώτημα, ως πρós την γυναικεία τσάντα πού ύπήρξε άντικείμενο καταθέ-

σεως στίς Ένωμένες Πολιτείες, τό όποιο υπεβλήθη στην Έπιτροπή και στους διαδίκους στην κυρία δίκη, άνεφέρετο στο «ποιός διέθεσε την τσάντα αυτή στο έμπόριο» και «ποία ή καταγωγή κατασκευής και εισαγωγής».

Η Keurkoop δηλώνει ότι, από ό,τι γνωρίζει, ή τσάντα αυτή δέν διατίθεται πλέον στο έμπόριο από την Siegel/Ambassador ή για λογαριασμό της.

Η Keurkoop υπενθυμίζει ότι ή γυναικεία τσάντα, για την όποια γίνεται λόγος στην παρούσα υπόθεση, κατασκευάζεται από καιρό, σύμφωνα μέ τό πρότυπο Siegel, από έναν όρισμένο αριθμό παραχαρακτών της Taiwan και διατίθεται στο έμπόριο στα κράτη μέλη της Κοινότητας πού αναφέρονται στίς γραπτές της παρατηρήσεις.

Χωρίς νά γίνεται ρητή άναφορά στην τσάντα πού καλύπτεται από τό πιστοποιητικό καταχωρίσεως «US Patent Design 250.734», ή NKG άναφέρει ότι ή γυναικεία τσάντα διατίθεται στο έμπόριο στην Όμοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας από την Otto GmbH, ή όποια εισάγει τό έν λόγω προϊόν κατ' ευθείαν από την Taiwan. Στην Μεγάλη Βρετανία, ή τσάντα πωλείται από την έταιρία Nancy Kean Gifts Limited και στην Δανία από την έταιρία Atelier Nancy APS. Η NKG διευκρινίζει ότι οι δύο αυτές τελευταίες εταιρίες άνήκουν στον ίδιο όμιλο εταιριών μέ την Nancy Gifts BV και ότι αγοράζουν την κατασκευαζόμενη στην Taiwan τσάντα από την Renoc AG του Zug, στην Έλβετία.

Η Έπιτροπή δηλώνει ότι δέν διαθέτει στοιχεία για νά άπαντήσει στο τρίτο έρώτημα.

Μέ τό τέταρτο έρώτημα έζητείτο από την Έπιτροπή άν ή έν λόγω τσάντα προστατεύεται από την νομοθεσία περί βιομηχανικών σχεδίων και προτύπων σέ άλλα

κράτη μέλη και, επί καταφατικής απαντήσεως, προς όφελος ποίου.

Η Έπιτροπή επισημαίνει ότι μία τσάντα του ίδιου τύπου προστατεύεται στην Γαλλία δυνάμει της νομοθεσίας περί βιομηχανικών σχεδίων και προτύπων, προς όφελος του Peter Herman, εκ Νέας Υόρκης.

Η Έπιτροπή συνεχίζει τις έρευνές της και δέν θά παραλείψει νά πληροφορήσει τό Δικαστήριο ως προς τά αποτελέσματα πού θά έπιτύχει.

Μολοντί τό τέταρτο έρώτημα άπηυθύνθη στην Έπιτροπή, ή Keurkoop θεωρεί σκόπιμο νά δώσει τίς έξής διευκρινίσεις.

Άπό τό άπόσπασμα του γαλλικού διδλίου καταχωρίσεως προτύπων, πού έπισυνάπτεται στην έπιστολή της Keurkoop, προκύπτει ότι ο Peter Herman κατέθεσε τό πρότυπο μιάς γυναικείας τσάντας την 18η Άπριλίου 1979 υπό τόν άριθ. 31937. Κατά την Keurkoop, δέν υπάρχει καμμία άμφιβολία ότι ή τσάντα γιά την όποία πρόκειται είναι πανομοιότυπη μέ αυτή πού κατετέθη στην Μπενελούξ έν όνόματι της NKG. Η κατάθεση αυτή επιδέχεται, εκ μέρους της Keurkoop, τίς ακόλουθες παρατηρήσεις.

Πρέπει νά σημειωθεί, πρώτον, ότι ή ήμερομηνία της γαλλικής καταθέσεως (Τετάρτη 18 Άπριλίου 1979) και εκείνη της καταθέσεως στην Μπενελούξ (Δευτέρα 23 Άπριλίου 1979) χωρίζονται άπό ένα χρονικό διάστημα πέντε μόνο ήμερών (δύο έργασίμες ήμέρες). Αυτό δέν δύναται νά είναι τυχαίο. Μιά τέτοια σύμπτωση έμφανίζει τουλάχιστο, και καθ' έαυτή, σοβαρή ένδειξη συμφωνίας ή έναρμονισμένης πρακτικής κατά την έννοια του άρθρου 85 της συνθήκης.

Δεύτερο, είναι ενδιαφέρον νά ύπογραμμισθεί ότι τόσο γιά την κατάθεση στην Γαλλία όσο και γιά εκείνη της Μπενελούξ έχρησιμοποιήθησαν κάθε φορά τέσσερα σχέδια, εκ των όποιων τά τρία είναι πανομοιότυπα. Τό στοιχείο αυτό ένισχύει την ύπόνοια έναρμονισμένης πρακτικής.

Τρίτο, και υπό τό φώς των προηγουμένων, πρέπει νά παρατηρηθεί ότι στην έπιστολή της 21ης Ιανουαρίου 1982 πού άπηύθυνε στον γραμματέα του Δικαστηρίου, ή Nancy Kean Gifts BV έξεφράσθη επί της καταστάσεως στην Όμοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στό Ένωμένο Βασίλειο και στην Δανία, άλλ' όχι επί της καταστάσεως στην Γαλλία. Θά ήταν δυνατό νά ζητηθεί άπό την Nancy Kean Gifts BV νά παράσχει περισσότερες έξηγήσεις επί του θέματος, κυρίως επί του πώς ο Herman ήδυνήθη νά προμηθευθεί τά σχέδια της Nancy Kean Gifts BV και άντιστρόφως.

Η Keurkoop προσθέτει ότι κανένα σχέδιο ή πρότυπο γυναικείας τσάντας δέν φαίνεται νά έχει κατατεθεί στό Ένωμένο Βασίλειο και στην Δανία.

Σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες πού έλήφθησαν άπό τό γερμανικό γραφείο διπλωμάτων έρεσιτεχνίας στό Μόναχο, δέν έγινε καμμία ξένη κατάθεση σχετική μέ την τσάντα αυτή.

Στην Ιταλία, ή έρευνα είναι δυνατή μόνο κατά τό μέτρο πού δίνεται τό όνομα του ύποτιθέμενου καταθέτη.

Στην Ελλάδα δέν υπάρχει άκόμη καταχώριση των προτύπων.

IV — Προφορική διαδικασία

Η έταιρία Keurkoop, έκπροσωπούμενη άπό τόν A. F. de Savornin Lohman, δικηγόρο Ρότερνταμ, ή έταιρία NKG, έκπροσωπούμενη άπό τόν A. N. Huizenga, δικηγόρο, ή γαλλική κυβέρνηση, έκπροσωπούμενη άπό τόν A. Carnelutti, ή γερμανική κυβέρνηση, έκπροσωπούμενη άπό τόν Seidel, και ή Έπιτροπή των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων, έκπροσωπούμενη άπό τούς R. Wägenbaur και Th. Van Rijn άνέπτυξαν προφορικά τίς παρατηρήσεις τους κατά την δημοσία συνεδρίαση της 7ης Άπριλίου 1982.

Ο γενικός εισαγγελεύς άνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά την συνεδρίαση της 8ης Ιουλίου 1982.

Σκεπτικό

- 1 Μέ απόφαση της 20ης Μαΐου 1981, πού περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Ιουνίου 1981, τό *Gerechthof* της Χάγης υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της συνθήκης, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς τήν έρμηνεία των κανόνων της συνθήκης πού αναφέρονται στην έλεύθερη κυκλοφορία των έμπορευμάτων, προκειμένου τό έθνικό δικαστήριο νά δυνηθεί νά προσδιορίσει τούς όρους έφαρμογής, έν όψει του κοινοτικού δικαίου, του ένιαίου νόμου Μπενελούξ, περί σχεδίων ή προτύπων, του όποιου οι όροι έθεσπίσθησαν μέ τήν σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1966 (*Tractatenblad* 1966, άριθ. 292, σ. 3) και πού έτέθη σέ ισχύ τήν 1η Ιανουαρίου 1975.
- 2 Άπό τά στοιχεία πού προσεκόμισε τό έθνικό δικαστήριο προκύπτει ότι ή έταιρία Nancy Kean Gifts (έφ' έξής: NKG), της όποια ή έδρα είναι στην Χάγη, κατέθεσε, στις 23 Άπριλίου 1979, στο γραφείο σχεδίων ή προτύπων της Μπενελούξ (γραφείο καταθέσεων Μπενελούξ) τό πρότυπο μιας γυναικείας τσάντας.
- 3 Τό κατατεθέν από τήν έταιρία NKG πρότυπο φαίνεται παρόμοιο μέ ένα άμερικανικό πρότυπο, τό όποιο κατετέθη στις 28 Μαρτίου 1977 ως «US Patent Design 250.734» αναφέροντας ως «Inventor» (έφευρέτη) τόν Siegel και ως έκδοχέα τήν έταιρία Amba Marketing Systems Inc.
- 4 Ή έταιρία NKG, ή όποια έπραγματοποίησε τις προμήθειές της από τήν έταιρία Renoc AG, Zug Έλβετίας, αναφέρει ότι ή τσάντα πού διαθέτει στο εμπόριο κατασκευάζεται στην Taiwan, από όπου αποστέλλεται κατ' ευθείαν στις Κάτω Χώρες.
- 5 Στην άρχή του 1980, διαπιστώνοντας ότι μία άλλη έταιρία, ή έταιρία Keurkoop BV, πού έχει τήν έδρα της στο Ρόττερναμ, προσέφερε προς πώληση μία γυναικεία τσάντα, ή όποια είχε εμφάνιση πού έθεώρησε πανομοιότυπη μέ τό κατατεθέν πρότυπο εκείνης πού επώλει ή ίδια, ή έταιρία NKG έκίνησε κατά της Keurkoop μία διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ένώπιον του προέδρου του Arrondissementsrechtbank του Ρόττερναμ, επικαλούμένη τό αποκλειστικό της δικαίωμα επί του προτύπου.

- 6 Σύμφωνα με τὰ στοιχεία πού προσεκόμισε ἡ ἐταιρία Keurkoop, ἡ ἐταιρία αὐτὴ ἐπρομηθεύθη τὴν ἐπίδικη τσάντα ἀπὸ τὴν ἐξαγωγικὴ ἐταιρία Formosa Keystone Products Corp., πού ἔχει τὴν ἔδρα τῆς στὴν Ταϊβάν καὶ ἡ ὁποία ἐπρομηθεύετο τὴν τσάντα ἀπὸ δύο κατασκευαστὲς ἐγκατεστημένους ἐπίσης στὴν Ταϊβάν, ἦτοι τὴν Taiwan Plastic Company καὶ τὴν Ocean Lights Industries Corp.
- 7 Ἀπὸ τίς γραπτὲς διευκρινίσεις τῶν διαδίκων στὴν κυρία δίκη καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς προκύπτουν, ἰδίως, οἱ ἀκόλουθες ἐνδείξεις. Κατὰ τὴν ΝΚΓ, ἡ ἐπίδικη τσάντα διατίθεται στὸ ἐμπόριο στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἀπὸ τὴν ἐταιρία Otto GmbH, ἡ ὁποία τὴν εἰσάγει ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Ταϊβάν. Στὸ Ἠνωμένο Βασίλειο, ἡ τσάντα πωλεῖται ἀπὸ τὴν Nancy Kean Gifts Limited καὶ στὴν Δανία ἀπὸ τὸ Atelier Nancy APS. Τὰ δύο αὐτὰ τελευταῖα νομικὰ πρόσωπα ἀνήκουν στὸν ἴδιο ὄμιλο μὲ τὴν ΝΚΓ, προμηθεύονται δὲ ἐπίσης τίς τσάντες, οἱ ὁποῖες κατασκευάζονται στὴν Ταϊβάν, ἀπὸ τὴν ἐλβετικὴ ἐταιρία Renoc AG. Ἡ Keurkoop προσθέτει ὅτι ἡ τσάντα πωλεῖται ἐπίσης στὶς Κάτω Χῶρες ἀπὸ τὴν Otto (Tilburg) καὶ τὴν Euro Direct Service (Tegelen). Τέλος, κατὰ τὴν Keurkoop καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ, τὸ ἴδιο πρότυπο τσάντας κατετέθη, στὶς 18 Ἀπριλίου 1979, στὸ γαλλικὸ μητρώο προτύπων ἀπὸ τὸν Peter Herman, τῆς Νέας Ὑόρκης.
- 8 Μὲ ἀπόφαση τῆς 8ης Μαΐου 1980, ὁ πρόεδρος τοῦ Arrondissementsrechtbank τοῦ Ρόττερταμ ἐδέχθη τὰ αἰτήματα τῆς ἐταιρίας ΝΚΓ ἀπαγορεύοντας στὴν ἐταιρία Keurkoop «νά κατασκευάζει, εἰσάγει, πωλεῖ, προσφέρει πρὸς πώληση, ἐκθέτει, παραδίδει, χρησιμοποιεῖ ἢ κατέχει γιὰ ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, γιὰ διομηχανικὸ ἢ ἐμπορικὸ σκοπὸ μία ἢ περισσότερες γυναικειῖες τσάντες, οἱ ὁποῖες ἔχουν τὴν ἴδια ἐμφάνιση μὲ τὸ κατατεθέν ἀπὸ τὴν αἰτούσα σχέδιο ἢ πού διαφέρουν ἀπὸ αὐτὸ μόνο σὲ μικρολεπτομέρειες».
- 9 Ἡ ἐταιρία Keurkoop ἤσκησε ἔφεση κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Gerechtshof τῆς Χάγης, τὸ ὁποῖο εἰς ἀπάντησιν τῶν δύο πρώτων προβληθέντων λόγων, ἔλαβε θέσιν ἐπὶ πολλῶν σημείων. Ἡ θέσις αὐτὴ πρέπει νὰ ὑπομνησθῆι λόγω τοῦ ὅτι ἀποσαφηνίζει τὰ προδικαστικὰ ἐρωτήματα πού ὑπεβλήθησαν στὸ Δικαστήριον.

- 10 Τό Gerechtshof διεπίστωσε, κατ' άρχάς, ότι ή ΝΚG δέν είναι ή δημιουργός του σχεδίου τής τσάντας πού κατέθεσε καί ότι δέν προέδη στην κατάθεσή του ούτε μέ τήν συναίνεση του δημιουργού ή του έλκοντος έξ αυτού δικαιώματα για τήν Μπενελούξ ούτε δυνάμει οιασδήποτε έννόμου σχέσεως μέ ένα από τά πρόσωπα αυτά.
- 11 Τό έν λόγω δικαστήριο, έν συνεχεία, διευκρίνισε, στό σημείο 11 του σκεπτικού τής απόφασέως του, τήν έκταση ισχύος του ένιαίου νόμου Μπενελούξ περί σχεδίων ή προτύπων. Τό Gerechtshof διέλαβε ότι μολοντί, στά κράτη τής Μπενελούξ, ή δημιουργία έπροστατεύετο από τό δικαίωμα του δημιουργού, τό άντικείμενο τής προβλεπομένης από τόν ένιαίο νόμο προστασίας ήταν μόνο, κατά τό άρθρο 1 του έν λόγω νόμου, «ή νέα εμφάνιση προϊόντος, τό όποιο έχει μιά πρακτικά χρήσιμη λειτουργία». Λόγω τής διατυπώσεως του άρθρου 4, προϊόντα γνωστά κατά τό παρελθόν, αλλά πού περιέπεσαν σέ λήθη από πεντηκονταετίας στην Μπενελούξ, δύνανται νά έχουν τήν ιδιότητα του νέου κατά τήν έννοια του νόμου. Ούτε ό ένιαίος νόμος διατυπώνει τήν έπιταγή νά προκύπτει τό νέο προϊόν από δημιουργική δραστηριότητα, δηλαδή κατ' ουσίαν, καλλιτεχνική. Άντίθετα από ό,τι ύποστηρίζει ή Keurkoop, τό άρθρο 3, παράγραφος 1, κατά τό όποιο «τό αποκλειστικό δικαίωμα επί σχεδίου ή προτύπου αποκτάται μέ τήν πρώτη κατάθεση» δέν βασίζεται καθόλου στην εικάσια ότι ό καταθέτης είναι ό δημιουργός. Ο ένιαίος νόμος σκοπεί τήν προστασία του βιομηχάνου ή του βιοτέχνη πού επιθυμεί τό προϊόν του, είτε είναι καλλιτεχνικό είτε είναι κοινό, νά διακρίνεται από τά άλλα, χωρίς πάντως ό ίδιος ό καταθέτης νά πρέπει νά έχει τήν ιδιότητα του βιομηχάνου ή του βιοτέχνη. Ο νόμος σκοπεί νά έμποδίσει για ένα όρισμένο χρονικό διάστημα τήν παραποίηση τών προτύπων πού έχουν έπιλέξει οι βιομήχανοι καί οι βιοτέχνες, τό δέ κριτήριο τής παραποιήσεως είναι ή δυνατότης νά προκληθεί εύχερως στό κοινό σύγχυση τών προτύπων.
- 12 Τό έντικό δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένων ύπ' όψη τών δύο άλλων λόγων έφέσεως πού προέβαλε ή Keurkoop, ήταν άναγκαίο νά ύποβληθούν στό Δικαστήριο τά έξής δύο προδικαστικά έρωτήματα:
- «1. Συμβιβάζεται μέ τούς κανόνες τής συνθήκης ΕΟΚ πού άφορούν τήν έλεύθερη κυκλοφορία τών έμπορευμάτων, ειδικότερα δέ μέ τίς διατάξεις του άρθρου 36, ή έφαρμογή του ένιαίου νόμου τής Μπενελούξ περί σχεδίων καί βιομηχανικών προτύπων όταν τό άποτέλεσμα του έν λόγω νόμου συνίσταται στό νά παρέχει αποκλειστικό δικαίωμα επί του σχεδίου, όπως τό αναφερόμενο στόν νόμο αυτό άποτέλεσμα καί τό όποιο έχει τό άντικείμενο

καί τήν λειτουργία πού περιγράφονται στην σκέψη 11, στό πρόσωπο πού πρώτο τό κατέθεσε στην αρμοδία αρχή, καί όταν κανένα άλλο πρόσωπο, έκτός από τό πρόσωπο, τό όποιο ισχυρίζεται ότι είναι ό σχεδιαστής ή ό έντολοδόχος ή ό έργοδότης του σχεδιαστού, δέν έχει τήν δυνατότητα ν' άμφισβητήσει τό δικαίωμα του καταθέτου καί/ή νά άντικρούσει αίτηση έκδόσεως άποφάσεως περί έπιβολής άπαγορεύσεως, ή όποία ύπεβλήθη από τόν καταθέτη, προβάλλοντας τό γεγονός ότι ό καταθέτης δέν είναι ό σχεδιαστής του προτύπου ούτε ό έντολοδόχος ή ό έργοδότης του σχεδιαστού.

2. Δύναται ή αίτηση έκδόσεως άποφάσεως περί έπιβολής άπαγορεύσεως ν' άπορριφθεί, όταν άφορά προϊόντα, τά όποια απέκτησε ό καθ' ού σέ χώρα άνήκουσα στην κοινή αγορά, έκτός από τήν χώρα (άνήκουσα επίσης στην κοινή αγορά) για τήν όποια έχει ζητηθεί ή άνωτέρω άπόφαση, άν τά δικαιώματα του καταθέτου, ό όποιος ζητεί τήν έν λόγω άπόφαση, δέν θίγονται σ' αύτή τήν άλλη χώρα μέ τήν διάθεση στό έμπόριο τών προϊόντων αυτών;»

Έπί του πρώτου έρωτήματος

- 13 Τό πρώτο έρώτημα αναφέρεται, κατ' ουσίαν, στό κατά πόσον οι διατάξεις του άρθρου 36 τής συνθήκης επιτρέπουν τήν έφαρμογή ένδικου νόμου, ό όποιος, όπωσ ό ένιαίος νόμος Μπενελούξ περί σχεδίων καί προτύπων, παρέχει άποκλειστικό δικαίωμα στον πρώτο καταθέτη προτύπου, χωρίς νά έχουν τήν δυνατότητα άλλα πρόσωπα έκτός από τόν δημιουργό ή τους έλκοντες έξ αυτού δικαιώματα, προκειμένου νά άμφισβητήσουν τό άποκλειστικό αυτό δικαίωμα ή νά άντικρούσουν αίτηση έκδόσεως άποφάσεως περί έπιβολής άπαγορεύσεως πού ύπέβαλε ό κάτοχος του έν λόγω δικαιώματος, νά προβάλλουν ότι ό καταθέτης δέν είναι ό δημιουργός του προτύπου, ό έντολεύς του ή ό έργοδότης του.
- 14 Ένδείκνυται, προκαταρκτικώς, νά γίνει ή παρατήρηση ότι, όπως έχει ήδη κρίνει τό Δικαστήριο για τά δικαιώματα εδρεσιτεχνίας, επί του σήματος καί του δημιουργού, ή προστασία τών σχεδίων καί προτύπων έντάσσεται στην προστασία τής βιομηχανικής καί έμπορικης ιδιοκτησίας υπό τήν έννοια του άρθρου 36, καθ' όσον έχει ως άντικείμενο τόν καθορισμό τών χαρακτηριστικών τής έν λόγω ιδιοκτησίας δικαιωμάτων άποκλειστικότητας.
- 15 Ό ένιαίος νόμος Μπενελούξ, σύμφωνα μέ τό πρώτο άρθρο του, δέν προστατεύει παρά μόνο τήν νέα εμφάνιση προϊόντος, τό όποιο έχει μιά πρακτικά χρήσιμη λειτουργία, δηλαδή, κατά τό άρθρο 4, ένα προϊόν πού δέν ήταν πραγματικά πασίγνωστο στους ένδιαφερομένους βιομηχάνους καί έμπορικούς κύκλους στό έδαφος τής Μπενελούξ κατά τήν διάρκεια τών προηγουμένων τής καταθέσεως πενήντα έτών. Δυνάμει του άρθρου 3, τό άποκλειστικό δικαίωμα επί του σχεδίου ή προτύπου άποκτάται μέ τήν πρώτη κατάθεση χωρίς νά διερευνάται άν ό

καταθέτης είναι και ο δημιουργός του προτύπου ή έλκων δικαίωμα από τον δημιουργό· ο κανόνας δέ αυτός εύρισκε την αίτιολογία του τόσο στην λειτουργία του δικαιώματος επί του σχεδίου ή του προτύπου μέσα στην οικονομική ζωή, όσο και σε λόγους άπλουστεύσεως και άποτελεσματικότητας. Τέλος, δύναμι και σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 5 του νόμου, ο δημιουργός του σχεδίου ή προτύπου δύναται να διεκδικήσει τό δικαίωμα καταθέσεως επί πενταετία και να προβάλλει την άκυρότητα της καταθέσεως χωρίς χρονικό περιορισμό.

- 16 Τά χαρακτηριστικά αυτά πού δέν είναι ούτε έξαντλητικά ούτε περιοριστικά, επιτρέπουν πάντως τόν ισχυρισμό ότι νομοθεσίες πού έμφανίζουν χαρακτηριστικά, όπως τά προαναφερθέντα, είναι νομοθεσίες προστατευτικές της βιομηχανικής και έμπορικης ιδιοκτησίας υπό την έννοια του άρθρου 36 της συνθήκης.
- 17 Είναι άληθές ότι άν και δύναμι του άρθρου 15 του ένιαίου νόμου Μπενελούξ περί σχεδίων ή προτύπων, κάθε ενδιαφερόμενος, συμπεριλαμβανομένης και της είσαγγελικής αρχής, δύναται να επικαλεσθεί την άκυρότητα των δικαιωμάτων πού άπορρέουν από την κατάθεση, άμφισβητώντας ιδίως ότι πρόκειται περί νέου προϊόντος, δέν δύναται άντιθέτως να προβάλλει ότι ο καταθέτης δέν είναι ο δημιουργός του προτύπου, ο έντολεύς του ή ο έργοδότης του. Λαμβάνοντας υπ' όψη τόν περιορισμό αυτό, τό ένθικό δικαστήριο διερωτάται κατά πόσον ο ένιαιος αυτός νόμος έμπίπτει στό πεδίο έφαρμογής του άρθρου 36 της συνθήκης.
- 18 'Επί του σημείου αυτού, τό Δικαστήριο δέν δύναται παρά να διαπιστώσει ότι στό παρόν στάδιο εξέλιξεως του κοινοτικού δικαίου και έλλείπει ένοποιήσεως στό πλαίσιο της Κοινότητας ή προσεγγίσεως των νομοθεσιών, ο καθορισμός των προϋποθέσεων και του τρόπου προστασίας των σχεδίων και προτύπων έμπίπτει στην ένθική νομοθεσία και, έν προκειμένω, στην κοινή νομοθεσία πού έθεσπίσθη στό πλαίσιο της άναφερομένης στό άρθρο 233 της συνθήκης περιφερειακής ένώσεως, ή όποία συνεστήθη μεταξύ του Βελγίου, του Λουξεμβούργου και των Κάτω Χωρών.
- 19 'Επομένως, οι διατάξεις περί της έλευθέρως κυκλοφορίας έμπορευμάτων δέν έμποδίζουν την θέσπιση διατάξεων σάν αυτές πού περιέχονται στον ένιαίο νόμο Μπενελούξ περί σχεδίων ή προτύπων, όπως περιγράφονται από τό ένθικό δικαστήριο.

- 20 Πρέπει, επομένως, στο πρώτο ερώτημα να δοθεί ή απάντηση ότι εθνικές νομοθεσίες που εμφανίζουν τα χαρακτηριστικά του ενιαίου νόμου Μπενελούξ περί σχεδίων ή προτύπων εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου 36 της συνθήκης περί προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας. Στο παρόν στάδιο εξέλιξώς του, το κοινοτικό δίκαιο δέν αντιτίθεται στην θέσπιση εθνικών διατάξεων σάν αυτές που περιέχονται στον ενιαίο νόμο Μπενελούξ, όπως περιγράφονται από τό εθνικό δικαστήριο.

Έπί του δευτέρου ερωτήματος

- 21 Τό δεύτερο ερώτημα αναφέρεται, ούσιαστικώς, στο κατά πόσον ό κάτοχος αποκλειστικού δικαιώματος επί προτύπου, προστατευομένου από την νομοθεσία κράτους μέλους δύναται, λαμβανομένων υπ' όψη των διατάξεων της συνθήκης, να επικαλεσθεί την έν λόγω νομοθεσία για να αντιταχθεί στην εισαγωγή προϊόντων που έχουν πανομοιότυπη εμφάνιση μέ τό κατατεθέν πρότυπο, προελεύσεως ενός των κρατών μελών της Κοινότητας, όπου ή διάθεσή τους στο εμπόριο δέν προσβάλλει κανένα δικαίωμα του κατόχου του αποκλειστικού δικαιώματος έντός του κράτους εισαγωγής.
- 22 Πρέπει, πρώτον, να παρατηρηθεί ότι, κατ' αρχήν, ή προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας που θεσπίζει τό άρθρο 36 θά έστερείτο σημασίας, αν επέτρεπετο σέ πρόσωπο άλλο, έκτός του κατόχου του δικαιώματος επί του προτύπου έντός ενός κράτους μέλους, να διαθέτει στο εμπόριο στο κράτος αυτό προϊόν που έχει πανομοιότυπη εμφάνιση μέ τό κατατεθέν πρότυπο. Η διαπίστωση αυτή διατηρεί όλη της την ισχύ στην συγκεκριμένη περίπτωση που αναφέρει τό εθνικό δικαστήριο, όπου πρόσωπο, τό όποιο επιθυμεί να διαθέσει στο εμπόριο ένα προϊόν έντός ενός κράτους μέλους, τό προμηθεύεται για τόν σκοπό αυτό από άλλο κράτος μέλος, όπου ή διάθεση στο εμπόριο του προϊόντος δέν προσβάλλει τά δικαιώματα του καταθέτου, αποκλειστικού κατόχου του δικαιώματος επί του προτύπου έντός του πρώτου κράτους.
- 23 Ένδεικνυται, πάντως, να υπομνησθεί ότι στο πλαίσιο των διατάξεων περί της έλευθέρης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, οι απαγορεύσεις και οι περιορισμοί επί των εισαγωγών πρέπει, δυνάμει του άρθρου 36, να δικαιολογούνται, μεταξύ άλλων, από λόγους προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας, και δέν πρέπει, ιδίως, να αποτελούν συγκεκριμένους περιορισμούς στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών.

- 24 Τό άρθρο 36 επιδιώκει έτσι νά τονίσει ότι ο συμβιβασμός μεταξύ τών επιταγών τής ελευθέρως κυκλοφορίας τών έμπορευμάτων καί του σεβασμου πού όφείλεται στα δικαιώματα διομηχανικής καί έμπορικης ιδιοκτησίας πρέπει νά πραγματοποιείται κατά τέτοιο τρόπο ώστε νά εξασφαλίζεται ή προστασία τής νομίμου άσκήσεως τών παρεχομένων από τίς έθνικές νομοθεσίες δικαιωμάτων, υπό τήν μορφή «δικαιολογημένων» άπαγορεύσεων επί τών εισαγωγών υπό τήν έννοια του άρθρου αυτού, αλλά, αντίθέτως, νά αποκλείεται οιαδήποτε καταχρηστική άσκηση τών ιδίων δικαιωμάτων, ή όποία είναι φύσεως ικανής νά διατηρήσει ή δημιουργήσει τεχνητές στεγανοποιήσεις στο έσωτερικό τής κοινής αγοράς. Η άσκηση τών δικαιωμάτων διομηχανικής καί έμπορικης ιδιοκτησίας πού παρέχονται από τήν έθνική νομοθεσία πρέπει, συνεπώς, νά περιορίζεται στο άναγκαίο για τόν συμβιβασμό αυτόν μέτρο.
- 25 Κατά παγία νομολογία, ό κάτοχος δικαιώματος διομηχανικής καί έμπορικης ιδιοκτησίας πού προστατεύεται από τήν νομοθεσία κράτους μέλους δέν δύναται νά επικαλεσθεί τήν έν λόγω νομοθεσία για νά άντιταχθεί στην εισαγωγή ή στη διάθεση στο έμπόριο προϊόντος, τό όποιο διετέθη νομίμως στην αγορά άλλου κράτους μέλους, από τόν ίδιο τόν κάτοχο του δικαιώματος, μέ τήν συναίνεσή του ή από πρόσωπο πού εξαρτάται από αυτόν νομικώς ή οικονομικώς.
- 26 Έπί πλέον, ό κάτοχος αποκλειστικού δικαιώματος δέν δύναται νά επικαλεσθεί τό δικαίωμά του άν ή άπαγόρευση εισαγωγής ή διαθέσεως στο έμπόριο, τήν όποία επικαλείται, συνδέεται μέ συμφωνία περιοριστική του άνταγωνισμού στο έσωτερικό τής Κοινότητας, αντίθετης προς τίς διατάξεις τής συνθήκης καί, ιδίως, προς τίς διατάξεις του άρθρου 85.
- 27 Πράγματι, άν καί τό δικαίωμα επί του προτύπου, ως δικαίωμα εκ του νόμου, εκφεύγει καθ' έαυτό από τά συμβατικά ή τά στοιχεία έναρμονισμένης πρακτικής πού προβλέπονται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, ή άσκηση του έν λόγω δικαιώματος δύναται νά έμπίπτει στις άπαγορεύσεις τής συνθήκης όταν είναι τό άντικείμενο, τό μέσο ή ή συνέπεια μιάς συμφωνίας.
- 28 Έναλόκειται, έπομένως, στον έθνικό δικαστή νά εξακριβώνει, σε κάθε περίπτωση, άν ή άσκηση του σχετικού αποκλειστικού δικαιώματος οδηγεί σε μία από τίς καταστάσεις πού έμπίπτουν στις άπαγορεύσεις του άρθρου 85 καί οι όποιες, στο πλαίσιο τής άσκήσεως τών δικαιωμάτων αποκλειστικότητας επί τών σχεδίων καί προτύπων, δύναται νά λάβουν πολύ διαφορετικές μορφές, όπως παραδείγματος χάρη εκείνη τών προσώπων πού θά κατέθεταν συγχρόνως ή διαδοχικώς τό ίδιο πρότυπο σε διάφορα κράτη μέλη προκειμένου νά διαμοιρασθουν τίς άγορές στο έσωτερικό τής Κοινότητας.

- 29 Ἐπί τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι στό δεῦτερο ἐρώτημα προσήκει ἡ ἀπάντηση ὅτι ὁ κάτοχος δικαιώματος ἐπὶ προτύπου, πού ἀπεκτήθη δυνάμει τῆς νομοθεσίας κράτους μέλους, δύναται νά ἀντιταχθεῖ στήν εἰσαγωγή προϊόντων, προελεύσεως ἄλλου κράτους μέλους, πού ἔχουν πανομοιότυπη ἐμφάνιση μέ τό κατατεθέν πρότυπο, ὑπό τόν ὄρο τῶν ἐπίδικα προϊόντα νά ἔχουν τεθεῖ σέ κυκλοφορία ἐντός τοῦ ἄλλου κράτους μέλους, χωρίς τήν παρέμβαση ἢ τήν συναίνεση τοῦ κατόχου τοῦ δικαιώματος ἢ προσώπου πού ἐξαρτᾶται ἀπό τόν δικαιούχο νομικῶς ἢ οἰκονομικῶς, νά μή ὑφίσταται μεταξύ τῶν οἰκείων φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων καμμία συμφωνία περιοριστική τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καί, τέλος, τῶν ἀντίστοιχα δικαιώματα τῶν κατόχων τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ προτύπου ἐντός τῶν διαφόρων κρατῶν μελῶν νά ἔχουν δημιουργηθεῖ χωρίς καμμία μεταξύ τους ἐξάρτηση.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

- 30 Τά ἐξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ κυβέρνηση τῶν Κάτω Χωρῶν, ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἡ γαλλική κυβέρνηση καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων πού κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριον δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνοντας ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων πού τοῦ ὑπέβαλε μέ ἀπόφαση τῆς 20ῆς Μαΐου 1981, τό Gerechthshof τῆς Χάγης, ἀποφαίνεται:

- 1) Ἐθνικές νομοθεσίες πού ἐμφανίζουν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἐνιαίου νόμου Μπενελοῦξ περί σχεδίων ἢ προτύπων ἐμπίπτουν στίς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 36 τῆς συνθήκης περί προστασίας τῆς βιομηχανικῆς καί ἐμπορικῆς ἰδιοκτησίας. Στό παρὸν στάδιο ἐξελιξέως του, τό κοινοτικό δίκαιο δέν ἀντιτίθεται στήν θέσπιση ἐθνικῶν διατάξεων σάν αὐτές πού περιέχονται στόν ἐνιαῖο νόμο Μπενελοῦξ, ὅπως περιγράφονται ἀπό τό ἐθνικό δικαστήριον.

- 2) Ὁ κάτοχος δικαιώματος ἐπὶ προτύπου, πού ἀπεκτήθη δυνάμει τῆς νομοθεσίας κράτους μέλους, δύναται νά ἀντιταχθεῖ στήν εἰσαγωγή προϊόντων, προελεύσεως ἄλλου κράτους μέλους, πού ἔχουν πανομοιότυπη ἐμφάνιση μέ τό κατατεθέν πρότυπο, ὑπό τόν ὄρο τά ἐπίδικα προϊόντα νά ἔχουν τεθεῖ σέ κυκλοφορία ἐντός τοῦ ἄλλου κράτους μέλους χωρίς τήν παρέμβαση ἢ τήν συναίνεση τοῦ κατόχου τοῦ δικαιώματος ἢ προσώπου πού ἐξαρτᾶται ἀπό τόν δικαιούχο νομικῶς ἢ οἰκονομικῶς, νά μή ὑφίσταται μεταξύ τῶν οἰκείων φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων καμία συμφωνία περιοριστική τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καί, τέλος, τά ἀντίστοιχα δικαιώματα τῶν κατόχων δικαιώματος ἐπὶ τοῦ προτύπου ἐντός τῶν διαφόρων κρατῶν μελῶν νά ἔχουν δημιουργηθεῖ χωρίς καμία μεταξύ τους ἐξάρτηση.

Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart
Koopmans	Everling	Χλωρός
		O'Keeffe
		Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 14 Σεπτεμβρίου 1982.

Ὁ γραμματεὺς
P. Heim

Ὁ πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1982¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Μολονότι ὑφίσταται μία παγία νομολογία πού ἀναφέρεται στήν νομιμότητα τῶν ἐξαιρέσεων ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἐλεύθερης κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων, ἐξαιρέσεις οἱ ὁποῖες βασίζονται στά δικαιώματα διομηχανικῆς καί ἐμπορικῆς ἰδιοκτησίας, τό Δικαστήριο δέν εἶχε ἀκόμη τήν εὐκαιρία,

ὡς σήμερα, νά ἐξετάσει τήν ἐπίπτωση τῶν οὐσιαστικῶν διατάξεων τῆς συνθήκης ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως, ἀπό τόν κάτοχό του, τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ προτύπου (Geschmacksmusterrecht) πού παρεχωρήθη δυνάμει ἐθνικῆς νομοθεσίας.

Ἡ ἐταιρία Nancy Kean Gifts BV (ἐφ' ἐξῆς: NKG), ἐμπορικὴ ἐπιχείρηση πού ἐδρεύει στήν Χάγη, διαθέτει στό ἐμπόριο, μεταξύ

1 — Μετάφραση ἀπὸ τὰ γερμανικά.